

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 127.132 van 19 januari 2004  
in de zaak A. 141.378/IX-3916.**

In zake : Martin VAN TOMME,  
wonende te KORTRIJK,  
Dr. Peelstraat 9

tegen :

De Post.

---

**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat Martin VAN TOMME op 8 september 2003 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van De Post waarbij hij wordt afgezet uit zijn bediening van postman;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 2 december 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 januari 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAMAN die, loco advocaat F. VAN HOECKE verschijnt voor verzoeker, en van juriste L. VANHOOREN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker werkte als postman in het postkantoor Gent 1. Hij werkte steeds 's nachts en stond in voor het laden en lossen van poststukken en het verrichten van de eerste schiftings van de binnengekomen stukken.

1.2. Ingevolge een anonieme klacht van een collega dat er 's nachts zendingen worden geopend en de inhoud wordt bekeken, vraagt de "regiomanager Mail" een intern onderzoek aan. Dit onderzoek maakt het voorwerp uit van een gedetailleerd onderzoeksverslag waarin wordt vastgesteld dat verzoeker zendingen opent (pakjes, tijdschriften) om de inhoud ervan te bekijken. Daarover ondervraagd geeft hij toe en bekent hij ook dat hij dagelijks een tijdschrift uit de verpakking haalt om die tijdens zijn vacatie te lezen en het nadien terug in circulatie brengt. Er wordt in zijn kast ook een voorwerp gevonden waarvan hij de inhoud niet kent; naar zijn zeggen betreft het een tombolaprijs.

1.3. Op 19 mei 2003 wordt hij door zijn postmeester ondervraagd in het kader van een tuchtprocedure op grond van de resultaten van het intern onderzoek. Zijn verklaring is als volgt genotuleerd :

“Betrokkene beweert dat het kleven van adresetiketten om een éénmalig feit gaat, namelijk het invullen van een antwoordkaart met als doel het bekomen van een catalogus. Hij beweert hiervoor zelf de portkosten te hebben betaald. Betrokkene beweert dus afzender te zijn. Het lezen van tijdschriften tijdens de pauze werd door nog andere collega's gedaan. Bovendien beweert de betrokkene dat de waarnemende team-coach en nachtdienstleider hiervan op de hoogte waren. De beelden waarop blijkt dat betrokkene duidelijk een pak opent en bekijkt, worden volgens betrokkene mis begrepen. Het zou onder andere om een wekelijkse krant (editie Kortrijk) gaan, die hij enkel inkeek met de bedoeling de titels te lezen. De krant die in zijn persoonlijke tas werd aangetroffen is één van de 4 exemplaren die op naam van de vroegere nachtdienstleider dhr. HAERENS toekomen te Gent I (zie bijlage). Volgens betrokkene zijn dit gratis exemplaren. Tenslotte voegt de betrokkene er nog aan toe dat hij de afgelopen 10 jaar binnen de Post slechts 3 dagen ziek geweest is”.

1.4. De postmeester legt hem de straf van de afzetting op voor de als volgt omschreven feiten :

“Schending van het briefgeheim, hetgeen in het strafwetboek gelijkgesteld wordt met diefstal (het openen en bekijken van de inhoud van verschillende poststukken, gemiddeld 3 à 4 per camion). Diefstal (het kleven van adres-etiketten met eigen adresgegevens + het aantreffen van een krant in zijn persoonlijke tas + het aantreffen van een voorwerp in zijn kast waarvan hij de inhoud niet kent (vermoedelijk gestolen uit een postpakket)).”

1.5. In een brief van 21 mei wijst verzoeker te zijner verdediging bijkomend op een aantal positieve punten over zijn wijze van dienen. Hij wijst er op dat het ontslag voor “het samenraapsel van kleine feiten” te zijnen laste hem wel héél zwaar lijkt. In een brief van dezelfde datum ziet hij ook af van de termijn van tien dagen waarover hij beschikt om een bijkomende rechtvaardiging in te dienen.

1.6. Na kennisname van deze bijkomende rechtvaardiging behoudt de postmeester zijn beslissing met de volgende motivering :

“Nota genomen van het schrijven van de heer VAN TOMME Martin van 21/05/03. Het openen van poststukken is een zware inbreuk op het briefgeheim, hetgeen in het strafwetboek gelijkgesteld wordt met diefstal (cfr. Art. 460 Swb). Het gaat hier om een wanbedrijf tegen personen, dat de strafwetgevende macht indertijd specifiek heeft willen beklemtonen. Door de uitdrukkelijke vermelding van poststukken in het bewuste artikel blijkt de zwaarwichtigheid van deze inbreuk. Bovendien vermeldt het artikel de mogelijkheid tot een zwaardere straf indien de beschuldigde een ambtenaar is van De Post. Tenslotte willen we als leiding krachtadig optreden tegen elke inbreuk op het briefgeheim, diefstal en misbruik van vertrouwen. Zijn opmerking dat collega's hetzelfde deden, kan mijn inziens dan ook geen rechtvaardiging zijn voor zijn handelen. Elke medewerker van De Post voelt zich immers persoonlijk aangesproken wanneer De Post in een slecht daglicht wordt gesteld door toedoen van dergelijk soort handelen. Het feit dat er in de persoonlijke kast van de heer VAN TOMME een houten kistje werd aangetroffen waarvan hij de inhoud niet kende lijkt me heel merkwaardig. Bovendien zou hij dit later als geschenk versturen, hetgeen me heel verdacht lijkt als je niet weet wat de inhoud er van is. Wat me ook opviel was dat het adresetiket al op voorhand geschreven was en dit reeds in betrokkene zijn broekzak zat. De reden waarom mensen uit de nacht eigen adresetiketten bij zich hebben, ontgaat me dan ook volledig. De 4 exemplaren die op naam van de vroegere dienstleider (dhr. HAERENS) toekomen, zijn dagbladen die in geval van tekorten gebruikt worden in de uitreiking. Betrokkene weet immers niet op het einde van zijn vacatie of er een tekort aan kranten zal zijn. Bovendien komen er in de voormiddag regelmatig klachten binnen van klanten die hun dagblad niet ontvangen hebben. Deze exemplaren dienen om zulke problemen op te vangen en dus niet om mee te nemen naar huis. Het openen en bekijken van postpakketten mag zeker en vast niet gereduceerd worden tot het aangehaalde voorval met de wekelijkse krant van editie Kortrijk. Uit het verslag van Investigations blijkt onder meer dat betrokkene op één nacht: 1) een beschadigde A4-omslag verder opentrok en de inhoud er van bekeek, 2) een witte A5-omslag opende en de

inhoud bekeek, 3) een bruine A4-omslag opende en het dagblad dat daarin zat bekeek, 4) een witte A4-omslag opende en er een blauwe pull uitnam, die hij na het bekijken van het etiket terug in de omslag stak. Deze opsomming wil ik enkel aanhalen om aan te geven dat dit slechts een weergave is van 1 nacht. Wetende dat hij gedurende deze nacht ook nog het verpakkingsmateriaal van enkele kranten verwijderde om deze in te zien, kan hier maar moeilijk van een éénmalig feit gesproken worden. In zijn schrijven van 21/05/03 vermeldt de heer VAN TOMME tal van zaken (weinig ziekte-dagen, kantoor nooit vroegtijdig verlaten, vroeger dan voorzien op het kantoor, uitvoeren van werkzaamheden buiten zijn bijzonder bevel). Deze aangehaalde feiten kloppen inderdaad, doch dit kan mijns inziens moeilijk als excuus gelden ten opzichte van de ten laste gelegde feiten.”

1.7. Verzoeker tekent beroep aan bij de commissie van beroep die het beroep op 18 juni 2003 behandelt. Na verzoeker en zijn verdediger te hebben gehoord brengt de commissie met vier stemmen tegen drie een voor verzoeker ongunstig advies uit. Zij motiveert haar advies als volgt :

“De leden stellen vast dat betrokkene bij zijn ondervraging door de dienst Investigations toegeeft:

- dat hij dagelijks een krant mee naar huis neemt;
- dat hij pakjes opent om de inhoud er van te bekijken;
- dagelijks tijdens de pauze één of meerdere tijdschriften uit de verpakking haalt om deze te lezen;
- op een onbestelbare antwoordkaart een etiket met persoonlijk adres heeft gekleefd en heeft doorgezonden.

De Commissie is van oordeel dat het schenden van het briefgeheim niet enkel geldt voor brieven maar voor alle aan De Post toevertrouwde zendingen. Derhalve zijn de leden van mening dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan schending van het briefgeheim door pakjes te openen om de inhoud er van te bekijken. Verder heeft hij zich volgens de Commissie schuldig gemaakt aan diefstal door het bedrieglijk wegnemen van tijdschriften (uithalen uit originele verpakking) ook al is het slechts kortstondig om deze te lezen. Het bedrieglijk meenemen van een krant werd vastgesteld en is derhalve bewezen. Van het houten kistje dat werd gevonden in zijn kast werd volgens de leden niet bewezen dat hij dit zou onvreemd hebben. Een merendeel van de leden zijn van oordeel dat betrokkene door het plegen van dergelijke ernstige feiten misbruik heeft gemaakt van het vertrouwen dat De Post in hem heeft gesteld. Hij bijgevolg niet langer kan tewerkgesteld worden bij De Post omdat het vertrouwen dat De Post in zijn medewerkers moet kunnen stellen in dit geval onherroepelijk is geschonden. Gelet de ernst van de fouten die betrokkene heeft gemaakt en ook heeft toegegeven is, volgens een meerderheid van de leden, de opgelegde afzetting de enig mogelijke straf. Een minderheid is evenwel van mening dat de feiten niet onmiddellijk de zwaarste tuchtstraf verdienen maar stellen een alternatieve zware straf voor.

ZEVEN leden op ZEVEN gaan akkoord met de 'schorsing in het belang van de dienst'.

VIER leden op ZEVEN gaan AKKOORD met de 'Afzetting'.

De overige DRIE leden stellen voor : 'schorsing voor de gehele duur van de schorsing in het belang van de dienst' ”.

1.8. In toepassing van artikel 118, §2, tweede lid, van het Administratief statuut van de postambtenaren behoudt de postmeester van Gent op 4 juli 2003 zijn beslissing tot afzetting en beslist om verzoeker af te zetten met ingang van 4 juli 2003.

Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat luidens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende dat verzoeker met betrekking tot de eerste voorwaarde, als eerste middel, eerste onderdeel, de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, omdat, volgens hem, de bestreden beslissing enkel vermeldt dat hij wordt afgezet en dat die beslissing letterlijk op geen enkele wijze gemotiveerd is; tweede onderdeel, de schending van de materiële motiveringsplicht, omdat er niet wordt geantwoord op zijn verweer en omdat er niet wordt gemotiveerd waarom meteen de zwaarst mogelijke tuchtstraf is toegepast ondanks het feit dat hij tijdens zijn zestien jaar dienst geen disciplinaire antecedenten heeft;

2.1.2. Overwegende dat, wat het eerste onderdeel betreft, de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht antwoordt dat zowel het model 12 als de uiteindelijke definitieve beslissing na het advies van de commissie van beroep uitvoerig de juridische en feitelijke overwegingen weergeven die er aan de grondslag van liggen van de beslissing; dat trouwens de Raad van State niets anders kan dan vaststellen dat inderdaad uit de lectuur van de bestreden beslissing zowel de juridische als de feitelijke motieven genoegzaam zijn aangegeven; dat wat het tweede

onderdeel betreft de verwerende partij ook terecht antwoordt dat er uit de stukken blijkt dat er telkens is ingegaan op het verweer van verzoeker; dat immers in zijn motivering bij zijn eerste beslissing van 21 mei 2003 de postmeester uitdrukkelijk ingaat op het verweer dat verzoeker heeft gevoerd en op de bijkomende elementen die hij in zijn brief van 21 mei 2003 heeft aangebracht; dat hij ook in zijn eindbeslissing uitvoerig de motivering van de commissie van beroep waarin uitdrukkelijk wordt gesteld waarom de zwaarste sanctie aangewezen is - verzoeker heeft door zijn gedrag het vertrouwen dat er in hem moet kunnen gesteld worden onherroepelijk geschonden - overneemt; dat het middel in geen van zijn beide onderdelen ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel; dat hij hierbij uiteenzet dat er van diefstal van een krant geen sprake kan zijn, dat het veeleer gaat om het meenemen van een exemplaar dat gratis door de uitgevers ten behoeve van het postpersoneel wordt bezorgd; dat hij daarvan het bewijs vindt in het feit dat er op zijn dienst geen kranten worden verhandeld, zodat gratis kranten er ook niet kunnen dienen ter vervanging van eventueel beschadigde exemplaren; dat die gratis exemplaren sinds jaar en dag onder het personeel verdeeld worden met goedkeuring van de plaatselijke postoverheid en dat een dergelijk exemplaar mee naar huis nemen dan ook geen tuchtvergrijp is; dat dit niet werd onderzocht en dat er bijgevolg geen zorgvuldig voorbereid dossier bestaat zodat ook niet in redelijkheid kon worden beslist; dat hij zich ook niet heeft schuldig gemaakt aan een schending van het briefgeheim; dat het lezen van een al dan niet verpakt tijdschrift geen inbreuk is op het briefgeheim want, daargelaten de vraag of de doorzichtige plasticfolie als een brief in de zin van artikel 460 van het Strafwetboek kan worden beschouwd, er zeker geen geheim is aan een tijdschrift dat aldus wordt verspreid; dat het koopwaar is dat vrij verkrijgbaar is in de handel en verzoeker ook van de inhoud van de tijdschriften kennis kon nemen door ze te kopen; dat hij bijgevolg geen inzage heeft genomen van een individuele boodschap; dat ten slotte, steeds volgens verzoeker, doordat de verwerende partij geen enkel onderscheid heeft gemaakt en door aan “verzoeker meteen ongemotiveerd de zwaarste sanctie op te leggen” de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel schendt;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen antwoordt dat de Raad van State slechts een marginale toetsingsbevoegdheid heeft wat de zwaarte van de sanctie betreft; dat de gratis kranten eigendom zijn van De Post en dat het meenemen ervan bijgevolg diefstal is; dat tijdens het onderzoek ook is vastgesteld dat verzoeker omslagen opende en de inhoud ervan bekeek en dat dit een schending is van het briefgeheim; dat het feit dat een zending zich al dan niet bevindt in doorzichtig plasticfolie geen rol speelt bij deze inbreuk; dat overigens dergelijke gedragingen de vertrouwensrelatie tussen De Post en haar klanten aantast : de klanten rekenen op een goede dienstverlening wat inhoudt dat zendingen niet worden geopend noch worden gelezen door het postpersoneel;

2.2.3. Overwegende dat niet blijkt dat verzoeker tijdens zijn ondervraging zou hebben opgeworpen dat de kranten exemplaren betroffen die gratis “ter beschikking van het postpersoneel” waren gesteld; dat, blijkens zijn verklaringen, die kranten toekwamen op naam van een gepensioneerde dienstleider en dat dit bezwaarlijk kan gelijkgesteld worden met gratis “ter beschikking van het postpersoneel” gestelde exemplaren; dat de verwerende partij daarop heeft geantwoord dat die kranten bestemd waren om tekorten aan te vullen; dat het evenmin blijkt dat verzoeker nadien voor de commissie van beroep die zienswijze zou hebben bestreden; dat verzoeker bovendien lijkt te vergeten dat hij niet alleen tijdschriften inkeek maar ook andere zendingen opende - waarvan niet op voorhand kon geweten worden wat die zendingen inhielden - om de inhoud ervan te bekijken; dat ook die feiten het voorwerp zijn van de tenlasteleggingen; dat gelet op die gegevens de verwerende partij vermocht hem de schending van het briefgeheim aan te wijzen; dat dit middel evenmin ernstig is,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

**Artikel 2.**

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien januari 2000 en vier, door :

|       |             |                                   |
|-------|-------------|-----------------------------------|
| de H. | L. HELLIN,  | staatsraad, wnd. kamervoorzitter, |
| Mevr. | V. WAUTERS, | griffier.                         |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**V. WAUTERS.**

**L. HELLIN.**